

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Tomasz Sobieraj

Protokolant: Anna Domozych

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2013 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa: A. W.

przeciwko: P. Z.

o zapłatę

postanawia:

1. odrzucić wniosek powoda A. W. o sporządzenie uzasadnienia „postanowienia Sądu Okręgowego w Szczecinie z 30 września 2013 roku w przedmiocie doręczenia pełnomocnikowi pozwanego odpisu wyroku zaocznego z dnia 13 września 2004 roku”;
2. uchylić postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 9 października 2013 roku w przedmiocie zawieszenia rygoru natychmiastowej wykonalności nadanego wyrokowi zaocznemu Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 15 września 2004 roku w sprawie o sygnaturze akt I C 442/01 i oddalić wniosek pozwanego P. Z. o zawieszenie rygoru natychmiastowej wykonalności nadanego wyrokowi zaocznemu Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 15 września 2004 roku w sprawie o sygnaturze akt I C 442/01;
3. odrzucić sprzeciw pozwanego P. Z. od wyroku zaocznego Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 15 września 2004 roku w sprawie o sygnaturze akt I C 442/01.

Sędzia Sądu Okręgowego Tomasz Sobieraj

UZASADNIENIE

POSTANOWIENIA Z DNIA 30 (...) 2013 ROKU W ZAKRESIE PUNKTÓW 2 i 3

W dniu 25 stycznia 2001 roku powód A. W. wniósł pozew przeciwko pozwanym S. S. i P. Z.. Jako adres pozwanego P. Z. podano "S., Osiedle (...) numer (...)" [k. 2 - 3 akt].

Odpis pozwu wraz z zawiadomieniem o terminie rozprawy w dniu 15 września 2004 roku został doręczony pozwanemu P. Z. na powyższy adres w sposób zastępczy w dniu 17 sierpnia 2004 roku [k. 91 akt].

Sąd Okręgowy w Szczecinie w dniu 25 września 2004 roku wydał wyrok zaoczny [k. 92 akt].

Odpis powyższego wyroku został doręczony pozwanemu P. Z. na adres podany w pozwie w sposób zastępczy w dniu 5 października 2004 roku [k. 91 akt].

Pozwany P. Z. nie wniósł sprzeciwu od tego wyroku zaocznego [k. 106 akt].

W piśmie z dnia 4 lipca 2013 roku, wniesionym w dniu 4 lipca 2013 roku, pozwany P. Z. wniósł o prawidłowe doręczenie pozwu wraz z załącznikami oraz wyroku zaocznego z dnia 15 września 2004 roku na adres pozwanego "S., ulica (...)" ewentualnie o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od wyroku zaocznego. Pozwany podniósł, że nie otrzymał żadnej korespondencji w niniejszej sprawie na swój adres zamieszkania. Pozwany podał, że od kwietnia 2004 roku zamieszkuje w lokalu w S., ulica (...) [k. 163 - 165 akt].

Jednocześnie pozwany P. Z. wniósł sprzeciw od wyroku zaocznego z dnia 15 września 2004 roku [k. 177 - 179 akt]

W piśmie z dnia 10 września 2013 roku powód A. W. wniósł o odrzucenie wniosku pozwanego P. Z. o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego z dnia 15 września 2004 roku ewentualnie o oddalenie powyższego wniosku [k. 197 - 199 akt].

Na rozprawie w dniu 30 września 2013 roku Sąd Okręgowy odrzucił wniosek pozwanego P. Z. o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego z dnia 15 września 2004 roku i jednocześnie Przewodniczący doręczył pozwanemu odpis powyższego wyroku zaocznego z pouczeniem o sprzeciwie [k. 215 akt].

W piśmie z dnia 7 października 2013 roku pozwany P. Z. wniósł o zawieszenie rygoru natychmiastowej wykonalności nadanego wyrokowi zaocznemu z dnia 15 września 2004 roku [k. 221 - 222 akt]

Sąd Okręgowy w Szczecinie postanowieniem z dnia 9 października 2013 roku zawiesił rygor natychmiastowej wykonalności nadany wyrokowi Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 15 września 2004 roku [k. 232 -233 akt].

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł powód A. W. [k. 253 - 254 akt].

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany P. Z. był zameldowany na pobyt stały w lokalu mieszkalnym położonym w S. na Osiedlu (...) numer (...) w okresie od 26 czerwca 1978 roku.

Dowody:

- przesłuchanie strony pozwanej - k. 214 akt;
- dowód osobisty numer (...) okazany na rozprawie w dniu 30 września 2013 roku - k. 214 akt.

Pozwany P. Z. zamieszkiwał w oznaczonym wyżej lokalu wraz ze swoimi rodzicami.

Dowody:

- przesłuchanie strony pozwanej - k. 214 akt;
- zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej z dnia 7 października 1999 roku - k. 166 akt;
- umowa spółki z dnia 20 maja 1997 roku - k. 167 - 168 akt;
- pismo Urzędu Skarbowego w S. z dnia 6 czerwca 2000 roku - k. 170 akt.

Pozwany P. Z. w okresie od 15 sierpnia 2000 roku do 31 grudnia 2001 roku był zameldowany na pobyt stały w lokalu mieszkalnym położonym w S. na ulicy (...)

Dowody:

- przesłuchanie strony pozwanej - k. 214 akt;

- dowód osobisty numer (...) okazany na rozprawie w dniu 30 września 2013 roku - k. 214 akt.

Pozwany P. Z. z dniem 15 maja 2002 roku został zameldowany na pobyt stały w lokalu mieszkalnym położonym w S. na ulicy (...).

Dowody:

- przesłuchanie strony pozwanej - k. 214 akt;

- poświadczenie o zameldowaniu okazane na rozprawie w dniu 30 września 2013 roku - k. 214 akt.

W dniu 21 kwietnia 2004 roku żona pozwanego P. K. Z. zawarła umowę sprzedaży, na podstawie której sprzedała lokal mieszkalny położony w S. na ulicy (...) i zobowiązała się go wydać w terminie do 30 czerwca 2004 roku.

Dowody:

- przesłuchanie strony pozwanej - k. 214 akt;

- wypis z aktu notarialnego umowy sprzedaży z dnia 21 kwietnia 2004 roku - k. 171 - 174 akt.

W dniu 24 listopada 2004 roku o godzinie 8.40 Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Stargardzie Szczecińskim - J. O. wykonując czynności egzekucyjne w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przeciwko dłużnikowi P. Z. udał się do lokalu mieszkalnego położonego w S. na Osiedlu (...) numer (...), w którym zastał pozwanego P. Z.. W trakcie tych czynności ustalił, że oznaczony wyżej lokal mieszkalny należy do rodziców pozwanego i zamieszkują w nim trzy osoby. Z powyższej czynności został sporządzony protokół przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym wS. - J. O., który został podpisany przez pozwanego P. Z..

Dowody:

- przesłuchanie strony pozwanej - k. 265 akt;

- protokół z dnia 24 listopada 2004 roku - k. 263 akt.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 344 § 3 k.p.c. sąd odrzuca sprzeciw od wyroku zaocznego wniesiony po upływie terminu.

Z treści art. 502 § 1 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 maja 2012 roku wynikało, że termin do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego wynosi jeden tydzień od dnia doręczenia odpisu wyroku.

W rozpoznawanej sprawie odpis wyroku zaocznego został doręczony pozwanemu P. Z. na adres podany w pozwie w sposób zastępczy w dniu 5 października 2004 roku i tym samym powinien wnieść sprzeciw od wyroku zaocznego do dnia 12 października 2004 roku.

W niniejszej sprawie zasadniczy spór dotyczy tego, czy powyższe doręczenie zostało dokonane skutecznie.

Zgodnie z treścią art. 135 § 1 k.p.c. doręczenia dokonuje się w mieszkaniu, w miejscu pracy, lub tam gdzie się adresata zastanie. Jeżeli stroną jest osoba fizyczna doręczenia dokonuje się tej osobie.

Stosownie do art. 139 § 1 k.p.c. w razie niemożności doręczenia pisma bezpośrednio adresatowi lub w sposób określony w art. 138 k.p.c., pismo przesłane za pośrednictwem operatora publicznego lub innego operatora pocztowego należy złożyć w placówce pocztowej tego operatora, zaś zawiadomienie o tym należy umieścić na drzwiach mieszkania adresata, lub w oddawczej skrzynce pocztowej, ze wskazaniem gdzie i kiedy pismo pozostawiono oraz z pouczeniem, iż

należy je odebrać w terminie 7 dni od dnia umieszczenia zawiadomienia. W razie bezskutecznego upływu tego terminu czynność zawiadomienia należy powtórzyć.

Na wstępie wskazać trzeba, że w przypadku doręczenia zastępczego przewidzianego w art. 139 § 1 k.p.c. dla skuteczności takiego doręczenia konieczne jest, aby adresat mieszkał pod wskazanym adresem i miał faktyczną możliwość odbioru przesyłki.

Sąd wziął pod uwagę, że doręczenie przewidziane w art. 139 § 1 k.p.c. oparte jest na domniemaniu, że pismo sądowe dotarło do rąk adresata i że w ten sposób doręczenie zostało dokonane prawidłowo. Domniemanie to jednak może być przez stronę obalone [vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 września 1970 roku, I PZ 53/70, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2002 roku, I CKN 861/00].

W badanej sprawie strona pozwana podniosła, że w czasie doręczenia jej odpisu pozwu, a następnie odpisu wyroku zaocznego nie mieszkała pod adresem wskazanym w pozwie i na tę okoliczność naprowadziła dowody z dokumentów w postaci dowodu osobistego i poświadczenia o wymeldowaniu, z których wynika, że pozwany P. Z. był zameldowany na pobyt stały w lokalu mieszkalnym położonym w S. na Osiedlu (...) numer B5/F2 w okresie od 26 czerwca 1978 roku, zaś z dniem 15 maja 2002 roku został zameldowany na pobyt stały w lokalu mieszkalnym położonym w S. na ulicy (...). Wprawdzie zameldowanie na pobyt stały nie świadczy o tym, że dana osoba rzeczywiście mieszka pod danym adresem, jednak fakt, że pozwany zameldował się pod innym adresem niż wskazany w pozwie przed datą doręczenia mu odpisu wyroku zaocznego wskazywałby na prawdziwość twierdzenia pozwanego, iż w tym czasie nie mieszkał on pod adresem "S., Osiedle (...) numer (...)". Z tego względu sąd przyjął początkowo, że doręczenie zastępcze przesyłki zawierającej odpis wyroku zaocznego pod ten adres nie było skuteczne i ponownie doręczyć pozwanemu odpis powyższego orzeczenia.

Sąd wziął jednak pod uwagę, że strona powodowa następnie naprowadziła dowód z dokumentu w postaci protokołu z dnia 24 listopada 2004 roku, z którego wynika, że w tym dniu Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w S. - J. O. wykonując czynności egzekucyjne w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przeciwko dłużnikowi P. Z. udał się do lokalu mieszkalnego położonego w S. na Osiedlu (...) numer (...), w którym zastał pozwanego P. Z.. Biorąc pod uwagę, że powyższy dokument ma charakter urzędowy przyjąć trzeba, że wynika z niego domniemanie, że przebieg czynności egzekucyjnych był zgodny z treścią protokołu. Jak wskazano zaś wyżej, protokół ten potwierdza fakt zamieszkiwania pod adresem, na który została doręczona przesyłka zawierająca odpis wyroku zaocznego, w okresie bezpośrednio następującym po dacie doręczenia, co pozwala przyjąć, że w tym samym lokalu mieszkał w okresie, kiedy doszło do doręczenia mu tej korespondencji w sposób zastępczy. W ocenie sądu pozwany nie zdołał w żaden sposób obalić domniemania zgodności z prawdą opisanego wyżej dokumentu, albowiem dowód z przesłuchania strony pozwanej w tym zakresie nie zasługuje na wiarę. Z punktu widzenia zasad logiki i doświadczenia życiowego nie można uznać za wiarygodne twierdzeń pozwanego, że komornik sądowy wykonywał czynności egzekucyjne w innym lokalu niż wskazany w protokole, zwłaszcza w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej. Sam pozwany wskazał, że o godzinie 8.40 lokal użytkowy nie był jeszcze czynny i z tego względu trudno zakładać, że komornik przybył do tego lokalu i następnie stwierdził w protokole inne miejsce podejmowania czynności egzekucyjnych, zwłaszcza, że podane w nim informacje mógł uzyskać jedynie w trakcie pobytu w lokalu mieszkalnym położonym w S. na Osiedlu (...) numer (...). Z tego względu sąd uznał, że pozwany rzeczywiście w spornym okresie mieszkał w powyższym mieszkaniu i tym samym mógł odebrać kierowane na ten adres pisma sądowe.

Konkludując, sąd doszedł do wniosku, że odpis wyroku zaocznego został doręczony pozwanemu P. Z. w sposób prawidłowy w pozwie w dniu 5 października 2004 roku i tym samym pozwany powinien wnieść sprzeciw od wyroku zaocznego do dnia 12 października 2004 roku. W niniejszej sprawie pozwany wniósł sprzeciw od wyroku zaocznego dopiero w dniu 4 lipca 20013 roku, czyli po upływie terminu ustawowego, co uzasadnia jego odrzucenie.

Sąd wziął pod uwagę, że pozwany złożył wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego, jednak wniosek ten podlegał odrzuceniu jako spóźniony.

Zgodnie z art. 171 k.p.c. sąd odrzuca spóźniony lub z mocy ustawy niedopuszczalny wniosek o przywrócenie. Z przepisu art. 166 § 1 k.p.c. wynika, że pismo z wnioskiem o przywrócenie terminu wnosi się do sądu, w którym czynność miała być dokonana, w ciągu tygodnia od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu.

W niniejszej sprawie uznać trzeba, że przyczyna, dla której pozwany uchybił terminowi do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego w postaci braku świadomości wydania wyroku zaocznego, ustała najpóźniej w dniu 20 czerwca 2013 roku, kiedy pozwany zgłosił się do Kancelarii Komornika Sądowego J. O. i złożył wyjaśnienia w trybie art. 8012 k.p.c. . W ocenie sądu - z tą datą pozwany musiał powziąć wiedzę, że prowadzona jest egzekucja na podstawie wyroku zaocznego z dnia 15 września 2004 roku. W tej sytuacji również strona pozwana powinna złożyć wniosek o przywrócenie terminu w terminie tygodniowym od tej daty, czyli do dnia 27 czerwca 2013 roku, czego nie uczyniła. Z tego względu złożenie przez pozwanego wniosku dopiero w dniu 4 lipca 2013 roku uznać trzeba za spóźnione.

Niezależnie od tego wskazać trzeba, że za odrzuceniem tego wniosku przemawia fakt, że w myśl art. 169 § 3 k.p.c. po upływie roku od uchybionego terminu jego przywrócenie jest dopuszczalne tylko w przypadkach wyjątkowych. W rozpoznawanej sprawie pozwany złożył wniosek o przywrócenie terminu po upływie prawie ośmiu lat od uchybienia terminu do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego, przy czym nie wskazał na żadne wyjątkowe okoliczności, które uzasadniałyby przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego po upływie terminu określonego w art. 169 § 4 k.p.c.

W tym stanie rzeczy należało odrzucić wniosek pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego z dnia 15 września 2004 roku i w konsekwencji odrzucić także sam sprzeciw od tegoż wyroku.

Niezależnie od tego wskazać trzeba, że gdyby wniosek o przywrócenie zostałby złożony w terminie określonym w art. 169 § 1 k.p.c., to jako bezzasadny podlegałby oddaleniu.

Stosownie do dyspozycji art. 168 § 1 k.p.c. sąd może przywrócić termin do dokonania czynności procesowej tylko wtedy, gdy strona nie dokonała w terminie tej czynności bez swojej winy.

Podkreślić trzeba ponadto, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury [vide np. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 1962 roku, 4 CZ 35/62, RPEIS 1963, nr 2, s. 356; orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1972 roku, III CRN 48/71, OSPiKA 1972, nr 7-8, poz.144] – brak winy w uchybieniu terminu powinien być oceniany z uwzględnieniem wszystkich okoliczności konkretnej sprawy, w sposób uwzględniający obiektywny miernik staranności, jakiej można wymagać od strony dbającej należycie o swojej interesy.

W niniejszej sprawie wskazać trzeba, że strona pozwana nie wskazała żadnych obiektywnych okoliczności uzasadniających przyjęcie braku winy pozwanego w uchybieniu terminu do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego. Skoro pozwany mieszkał i faktycznie przebywał pod adresem wskazanym w pozwie, to miał możliwość odebranie kierowanej do niego korespondencji. Do wniosku tego prowadzi także fakt, że w tym samym mieszkaniu mieszkali jego rodzice, z którym pozwany utrzymywał stały kontakt. W tej sytuacji zaniechanie odbierania korespondencji wysyłanej pod ten od 2001 roku świadczy o tym, że wynikało to z przyczyn leżących po stronie pozwanego.

W tym stanie sąd doszedł do przekonania, że uchybienie przez pozwanego terminu do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego nastąpiło z przyczyn zawinionych przez samego pozwanego, co uzasadniałoby oddalenie wniosku pozwanego o przywrócenie terminu do dokonania powyższej czynności procesowej, a w konsekwencji również odrzucenie wniesionego przez niego wyroku zaocznego.

Kierując się powyższymi przesłankami orzeczono jak w punkcie 3 sentencji.

Zgodnie z art. 346 § 1 k.p.c. na wniosek pozwanego sąd zawiesi rygor natychmiastowej wykonalności wyrokowi zaocznemu, jeżeli wyrok ten został wydany z naruszeniem przepisów o dopuszczalności jego wydania albo jeżeli

pozwany uprawdopodobni, że jego niestawiennictwo było niezawinione, a przedstawione w sprzeciwie okoliczności wywołują wątpliwości co do zasadności wyroku zaocznego.

W ocenie sądu w niniejszej sprawie w świetle ustalonej wyżej okoliczności nie można przyjąć obecnie, że do wydania wyroku zaocznego doszło z naruszeniem przepisów o dopuszczalności jego wydania, jak również pozwany nie uprawdopodobnił, że jego niestawiennictwo na rozprawie zaocznej było niezawinione. Kierując się tymi przesłankami należało na podstawie art. 395 § 2 k.p.c. uchylić postanowienie z dnia 9 października 2013 roku i oddalić wniosek pozwanego o zawieszenie rygoru natychmiastowej wykonalności.

Z tego względu orzeczono jak w punkcie 2 sentencji.

Sędzia Sądu Okręgowego Tomasz Sobieraj

ZARZĄDZENIE

1/ odnotować;

2/ odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego P. Z.

3/ zobowiązać pełnomocnika pozwanego P. Z. do sprecyzowania wniosku o sporządzenia uzasadnienia postanowienia w przedmiocie odmowy przywrócenia terminu do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego poprzez wskazanie, jakiego postanowienia dotyczy ten wniosek, albowiem w dniu 30 października 2013 roku takie postanowienie nie zostało ogłoszone - w terminie tygodniowym pod rygorem zwrotu wniosku w tym zakresie

4/ przedłożyć za 10 dni lub z zażaleniem

SSO Tomasz Sobieraj 19.11.2013 r.